

## Cuprins

Exploratori la Polul Bucuriei .....	3
Pledoarie pentru credința creștină .....	4
Am ales drumul ADEVĂRULUI... ..	7
Din bancă la catedră.....	8
Miracol.....	10
La șaptesprezece ani, în această lume evadez.....	11
Vis în citate---compoziție în două perspective.....	12
Concurs (cu mine însumi) sau Alter ego.....	14
Două modele.....	15
Să exiști.....	17
Jumătate.....	18
Instantaneu dalinian.....	18
Psalmul 121 .....	19
UN OM SFÂRȘIT(Giovanni Papini) .....	21
Întâlnirea de joi după-amiază cu...lumea cărților .....	22
Ce înseamnă pentru mine fotografia... ..	23



## Exploratori la Polul Bucuriei

Director,  
Prof. Cristian Ovidiu Lucaci



Vă plac povestirile cu suspans, în care eroii se luptă pentru supraviețuire? Mie, da. Înfruntarea greutăților, având de-a face cu suferința sau lipsurile, și, totuși, găsirea resurselor, abilităților și energiei pentru a le face față este o realitate ce ne captivează. Expedițiile polare au un element fascinant, unic, din cauza condițiilor metereologice vitrege și a terenului periculos. Mulți dintre noi am citit despre călătoria zbuciumată, din anul 1912, a lui Robert Falcon Scott și a ambarcațiunii lui, *Terra Nova*. Scott dorea să ajungă la Polul Sud înaintea lui Roald Amundsen – însă a ajuns mai târziu cu 21 de zile. Un regret adânc îl copleșise pe Scott. În timp ce echipa lui se pregătea să se întoarcă de la Polul Sud, jurnalul lui se concentrează asupra greutăților călătoriei și asupra prăbușirii visurilor sale.

Astăzi adversitățile pe care multe școli le înfruntă pot fi asemănate cu cele întâmpinate de exploratori, în urmă cu 100 de ani. Dacă dorim ca școlile să rămână deschise și elevii să fie educați pentru a avea un caracter frumos, este nevoie de sacrificiu din partea directorului, a profesorilor și a părinților. Uneori se iau decizii dureroase, cum ar fi reducerea personalului și a salariilor. Trăim într-o cultură în care suntem obișnuiți cu mult și tot mai mult, de aceea este tot mai greu să găsim și să trăim o virtute cum este cea a mulțumirii. Acest lucru este încă mai adevărat în circumstanțe potrivnice. Însă avem în față o alegere. Benjamin Franklin întrebă: *“Cine este bogat? Cel care este mulțumit. Cine este mulțumit? Nimeni.”* Trăim într-o lume a nemulțumirii și acest lucru intervine în predarea noastră, în familiile noastre, în școlile noastre. Noi dorim să ne bucurăm de binecuvântări, dar nu să fim mulțumitori și în timpul greutăților.

În 1879, exploratorul George DeLong făcea față unor provocări cumplite: epuizarea și foametea. Mulți din oamenii lui muriseră pe potecile Siberiei. Iată ce nota în jurnalul său: *“Toți suntem slabi și firavi, dar bucuroși. Dumnezeu să ne ajute!”*.

Școala noastră poartă un nume care ne oferă un exemplu concret de mulțumire în mijlocul celor mai grele circumstanțe. Richard Wurmbbrand spunea: *“Dacă i-am mulțumi lui Dumnezeu pentru tot ceea ce face față de noi, nu am mai avea timp să ne plângem.”* Astfel, în ciuda tuturor dificultăților cu care ne confruntăm ca și școală aleg astăzi să apreciez părinții și elevii pentru toată încrederea și susținerea de care dau dovadă și să MULȚUMESC profesorilor mei dragi pentru dragostea, bucuria și entuziasmul pe care le manifestă în fiecare zi.

Într-adevăr, schimbarea nu este ușoară, mai ales când este impusă de situații dificile. Însă suntem chemați *“să privim ca o mare bucurie când trecem prin felurite încercări...”* (Iacov 1:2). Prin urmare, este imperativ necesar ca provocările și schimbările să nu ne descurajeze, să trăim cu un spirit de bucurie fiecare zi și să sperăm că mâine va fi altfel.

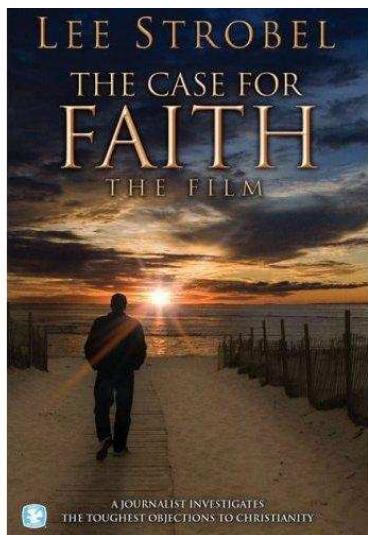
## Pledoarie pentru credința creștină

Emil Pânzaru, clasa a XII-a A

Cartea lui Lee Strobel, publicată inițial în anul 2000, sub numele de „The Case for Faith”, prezintă opt interviuri cu personalități marcante ale mediului creștin, de la teologi, la istorici, până la oameni de știință, prin care autorul (fost ateu, ziarist la *The Chicago Tribune*, actualmente pastor al *Bisericii Comunitare Saddleback Valley*) încearcă să răspundă la opt întrebări/obiecții aduse creștinismului. Sunt întrebări cu care s-a confruntat personal sau care s-au regăsit în obiecțiile aduse de Charles Templeton (fost pastor, devenit agnostic datorită dilemelor sale privind natura lui Dumnezeu, dileme rămase fără răspuns).

Prima obiecție, legată de suferința prezentă în lume, a fost abordată de Peter John Kreeft, filosof creștin. El îi explică lui Strobel rostul suferinței în viața unui om: ea face parte dintr-un plan mai mare, de a-l face conștient pe om de Dumnezeu; este o metodă de a-l aduce pe calea dreaptă. Iisus a suferit mai mult decât oricine altcineva, preluând păcatele tuturor, simțind întreaga suferință a omenirii. Chiar dacă omul, în acel moment, al durerii, nu conștientizează rostul suferinței, în timp, Dumnezeu lucrează și transformă răul în bine.

A doua chestiune abordată ține de existența unor minuni. William (Bill) Craig, teolog, argumentează posibilitatea producerii acestor miracole. Dat fiind faptul că legile naturale sunt bazate pe interdependența unor factori exteriori, minunea (intervenția lui Dumnezeu) nu încalcă regulile naturii. El susține că „trebuie să comparăm improbabilitatea producerii evenimentului cu probabilitatea ca dovezile să fie exact așa cum sunt, în cazul în care evenimentul nu ar fi avut loc.” Craig găsește cinci motive care să dovedească existența lui Dumnezeu: El dă sens originii Universului (urmărind principiul cauzalității) și complexității acestuia, („un sistem fin acordat”, care poate fi perceput logic, nu poate fi decât opera



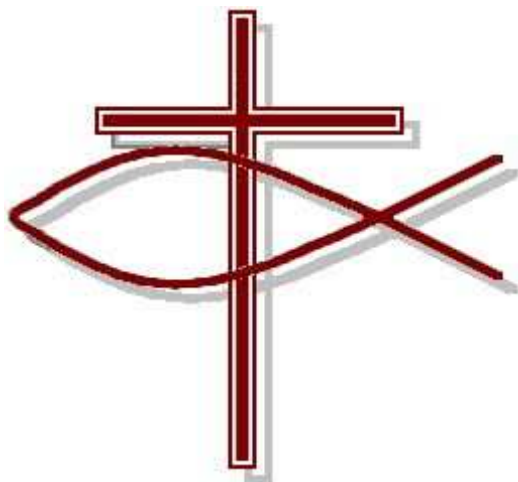
unui Proiectant Inteligent), justifică existența unor valori morale obiective intrinseci (caracteristice oricărui om) și conferă sens Învierii lui Iisus (Înviere dovedită de mărturia înmormântării, a mormântului gol văzut de ucenici, a numărului mare de martori la Înviere și de credința absolută a martorilor în Înviere). Dumnezeu poate fi cunoscut, de asemenea, prin experiențe imediate, personale.

Următoarea problemă, legată de teoria evoluționismului (care susține că viața s-ar fi dezvoltat de la sine, această ipoteză eliminând existența lui Dumnezeu) a fost dovedită ca nefondată de fizicianul Walter Bradley. La o examinare mai atentă, teoria eșuează în a explica apariția inițială a vieții, nu poate demonstra trecerea de la simple substanțe chimice („cele nevii”) la organisme simple unicelulare („vii”). Până și cea mai simplă ființă, compusă dintr-o singură celulă, este atât de complexă în natura ei (amino-acizii formând doar sub anumite condiții molecule de proteine care trebuie așezate într-o ordine precisă, logică, pentru a forma lanțul proteic), încât nicio altă explicație nu poate fi adevărată, în afara faptului că Dumnezeu a creat Universul. „Teoria combinației aleatorii” este improbabilă, deoarece Pământul ancestral nu cuprindea substanțele necesare formării amino-acizilor („Pământul primitiv nu a avut niciodată metan, amoniu sau hidrogen în cantități importante....În schimb, atmosfera terestră era

*compusă din apă, bioxid de carbon și nitrogen*”). Bradley numește experimentul lui Stanley Miller un eșec (experimentul urmărea reproducerea condițiilor Pământului străvechi pentru a demonstra apariția vieții), Miller folosind în mod conștient substanțe care ar fi dus la formarea amino-acizilor, deși compoziția atmosferică a Pământului s-a dovedit a fi fost total alta. Altă ipoteză, a afinității chimice, este și ea respinsă (amino-acizii nu se grupează după „afinități” pentru a produce moleculele de proteine), la fel ca așa-numita „tendință de ordonare internă” (care produce structuri mult prea simple), „semințele din spațiu” (care nu constituie o explicație nici măcar pentru apariția vieții pe alte planete) sau „hornurile termale oceanice” (ale căror temperaturi ridicate ar fi distrus orice formă de viață).

Cel de-al patrulea interviu cu apologetul Norman Geisler tratează problema legitimității Bibliei și problema naturii lui Dumnezeu (legate de aparente „acte de cruzime” din Vechiul Testament). Geisler vorbește despre caracterul corupt al canaanitilor. Lor li se dăduseră multe șanse să se schimbe, iar cei care L-au urmat pe Dumnezeu au fost cruțați, în timp ce ceilalți, deja corupți, au fost distruși. Apologetul continuă prin a aborda problema veridicității Bibliei prin două aspecte: empiric și spiritual. Din punct de vedere empiric, el aduce ca argumente dovezile arheologice în favoarea Bibliei (Sodoma și Gomora și templele Astarteei și a lui Dagon). Din punct de vedere spiritual, prorociile (care s-au adevărit toate și care nu au caracter ambiguu precum profețiile lui Nostradamus) și minunile dovedesc faptul că Biblia este un text autentic.

Din discuțiile sale cu Ravi Zacharias, Strobel primește răspunsuri pentru cea de-a cincea dilemă (problema este pusă în felul următor de Strobel: „Este jignitoare afirmația că Iisus este singura cale spre Dumnezeu”). Zacharias identifică patru elemente (origine, sens, moralitate, destin) care nu sunt îndeplinite decât de creștinism. De asemenea, nu poate exista o „reconciliere” între religii, o combinație a tuturor religiilor, fiindcă fiecare credință are principii diferite care intră în contradicție cu principiile alteia. Cât despre „exclusivismul” reproșat creștinismului, este clar că Adevărul exclude minciuna prin natura Sa, iar toate deciziile lumii nu pot deține Adevărul, în același timp („Fie toate mint, fie una e adevărată”). Creștinismul este singura religie coerentă în toate aspectele ei: hinduismul este ilogic în principiul reîncarnării (generează o problemă a naturii- Ce rost are moralitatea din viața anterioară, când eu devin un animal și nu mai pot judeca precum un om, ci precum un animal?), budismul, în privința legii morale (este o religie non-teistă și cu toate acestea promovează legi morale universale). Mai apoi Zacharias discută problema moralității- De ce Ghandi, deși a fost un om bun, nu poate ajunge în Rai?-și conchide că importantă nu este durata păcatului, ci gravitatea lui, chiar și într-o singură secundă din viață („cel



mai rău lucru e să-I spui lui Dumnezeu că n-ai nevoie de El”). Nici morala sau faptele bune nu sunt de primă importanță; ele nu câștigă izbăvirea, ci decurg din schimbările venite în urma acceptării lui Iisus ca Salvator. Cei care nu au auzit Evanghelia găsesc dovezi ale existenței lui Dumnezeu în lumea din jurul lor, atâta timp cât vor sincer să-L găsească, să-și depășească limitele și să răspundă semnelor.

A șasea obiecție („Un Dumnezeu iubitor nu i-ar chinui niciodată pe oameni în Iad”) a fost dezbătută de Dr. J.P. Moreland, teolog, filosof și chimist. Din interviu, reiese că Iadul nu e doar un loc al torturii, așa cum și-l imaginează oamenii, ci e un loc creat

de Dumnezeu ca urmare a voinței libere dată oamenilor, unde cei care nu L-au acceptat pe Dumnezeu vor sta despărțiți de El și de cei care-L iubesc pe veci. Nu există cu adevărat „copii” în Iad: toți cei ajunși acolo au păcătuit sau ar fi păcătuit, în timp ce oamenii puri (cum ar fi copilul lui David cu Bat-Șeba care a murit de mic) ajung cu toții în Rai. Mai mult, există grade diferite de suferință în Iad, în funcție de păcatele oamenilor, iar cei care-L ignoră pe Dumnezeu și sacrificiul Fiului Său vor petrece o eternitate separați de El, așa cum au ales, de altfel, să o facă. Moreland dezmente anihilaționismul (doctrina conform căreia oamenii ajunși în Iad ar fi distruși complet, ar muri în totalitate), Dumnezeu tratând întotdeauna omul ca scop în sine, și nu ca mijloc de atingere a unui scop. Așadar, Iadul reprezintă respectarea alegerii omului de a nu fi cu El.

Strobel continuă „investigația” sa, printr-un interviu cu istoricul John D. Woodbridge, legat de presupusa istorie coruptă a Bisericii. Cruciadele, Inchiziția și cazul vrăjitoarelor din Salem sunt greșeli ale unor oameni, denaturări nefericite din partea oamenilor în a căror fire stă imperfecțiunea și păcatul din naștere. Chiar creștini fiind, ei nu pot evita uneori efectele naturii păcătoase. Aceste evenimente nu dovedesc că Biserica a avut un impact negativ asupra societății. Dimpotrivă, ele sunt elemente nefericite, izolate în mijlocul multor acțiuni de ajutorare, de misionariat și de martiriu care au loc și în zilele noastre. De asemenea, în spatele acestor fărâdelegi existau motivații de altă natură (politice, sociale, economice- cum este cazul „mercantilismului” care a dus la distrugerea civilizațiilor precolumbiene).

Ultima obiecție, referitoare la dileme, a fost discutată împreună cu Lynn Anderson care, la fel ca autorul, s-a confruntat cu îndoielile întreaga sa viață. Numai că, așa cum mărturisește, îndoielile i-au întărit credința, pentru că a perseverat în dorința lui de a crede. Nu a folosit îndoiala ca pe un „scut” ca să ascundă adevăratele motive pentru a nu crede. El reafirmă o idee care răzbate din toate interviurile, anume aceea că, dacă omul dorește cu adevărat să-L găsească pe Dumnezeu, întotdeauna Îl va găsi. Mai mult, Anderson face diferența dintre a cunoaște și a crede: cunoașterea implică o dovadă, în timp ce credința implică încrederea în lucruri pe care nu întotdeauna le vezi. Astfel, dacă un om bine intenționat dorește să afle răspunsurile la dilemele, sale și are încredere în Dumnezeu, El îi va revela toate răspunsurile în timp, prin ceea ce ajunge omul să trăiască (experiențele lui în viață ghidate de Dumnezeu) și va face să crească credința omului, tocmai prin îndoială.

Cartea sfârșește cu o concluzie legată de interviuri și cu momentul în care autorul redactează o scrisoare lui Charles Templeton, în speranța că acesta din urmă se va întoarce la creștinism, deși este afectat de Alzheimer. Strobel prezintă trei scene „suplimentare” care au înlăturat îndoielile sale: una este cea cu Moreland, în care teologul îi spune că, deși una dintre obiecții sau o problemă poate părea validă, celelalte realități, legate de Dumnezeu, sunt într-un număr copleșitor. Pentru a scăpa de o singură obiecție, trebuie să privim creștinismul în ansamblu și, atunci, o concluzie logică va dizolva sentimentul nesiguranței. A doua scenă este legată de credința ca alegere; indiferent de minuni sau de tot ceea ce face Dumnezeu, El i-a dat omului posibilitatea să aleagă. Omul poate să aleagă să ignore și cele mai clare dovezi, potrivit filosofului Dallas Willard, care a ilustrat această afirmație printr-un exercițiu dat studenților. Al treilea episod vorbește despre dovada intervenției lui Dumnezeu în viața unui om: schimbarea radicală a lui William Neal Moore.

Cartea „Pledoarie pentru credința creștină” m-a impresionat prin sinceritatea autorului (ale cărui obiecții și dileme personale au fost aduse în discuție), prin bogăția argumentelor, prin oamenii extraordinari care au apărat Adevărul și, în primul rând, fiindcă m-a îmbogățit spiritual, dându-mi răspunsuri la întrebări proprii, legate de creștinism și, în special, legate de Dumnezeu.

## Am ales drumul ADEVĂRULUI...

*Andrei Baci, clasa a IX-a A*



Mă numesc Andrei Baci și sunt fericit că am posibilitatea să vă povestesc cum mi-a schimbat viața Dumnezeu și cum am devenit creștin. Am avut onoarea să mă nasc într-o familie creștină în care am auzit zilnic cuvinte despre Dumnezeu, Isus, Duhul Sfânt, Biblie și Biserică. Am văzut și am simțit dragostea părinților mei, Tinel și Lena, pentru Dumnezeu și oameni. Mi-a plăcut atmosfera din casa noastră, când se adunau mai mulți oameni și discutau, mâncau, cântau, citeau, se rugau și se ncurajau să-L urmeze pe Isus Hristos, în toate aspectele vieții lor. Părinții îmi spuneau tot timpul că Biserica Domnului este foarte frumoasă și este biruitoare.

O rugăciune care tot o auzeam repetată la părinții mei, și, în special, la mama mea, era ca Dumnezeu să se îndure,

descoperindu-se prin experiențe personale, față de noi, copiii, pentru a fi mântuiți și pentru a trăi în fiecare zi, pentru Isus Hristos. Tatăl meu, fost fotbalist la echipa Politehnica Iași, m-a încurajat să fac sport de performanță. Cu toate că-mi plăcea fotbalul, m-am decis să aleg exemplul unchiului meu Bebe și să fac baschet de performanță, el fiind un baschetbalist de excepție. La ultimul dintre turneele la care am participat, alături de cele mai bune echipe din țară, Dumnezeu a început să se descopere pe înțelesul meu.

Pe terenul de baschet am jucat foarte bine, deși eram cu trei ani mai mic decât ceilalți jucători, ocupând cu echipa locul cinci pe țară. Acesta a fost un rezultat încurajator. Dar, pe terenul vieții, am jucat slab. Departe de ochii părinților, sub presiunea anturajului, am început să-mi imprim tatuaje pe picioare și pe mâini, ca să fiu ca ceilalți baschetbaliști celebri. După un meci, a venit un arbitru la mine și m-a întrebat dacă părinților mei le-ar plăcea să mă vadă tatuat așa.

Mi-a fost rușine, gândindu-mă la ce m-au învățat părinții mei și m-am dus să mă șterg. A durat mult mai mult să mă șterg decât a durat să mă tatuez, dar... bine măcar că n-am avut un tatuaj permanent!...Într-o seară, eram cu colegii de echipă și ni s-a făcut foame. Ei s-au hotărât să meargă în bucătărie, deși nu era voie, ca să ia mâncare. La început, n-am fost de acord, dar presiunea anturajului a fost prea mare și, astfel, m-am dus în fiecare seară. După trei seri, a venit paznicul, pe neașteptate, și toți au fugit. Ultimul dintre noi a tras ușa după el și și-a prins degetul în ușă, tăindu-și-l.

Singur în cameră, am realizat prostia la care am participat. Dumnezeu vede în întuneric și descoperă faptele rele. Eram trist și n-am mai mâncat nimic. La întoarcere, am încercat să pozez, spunându-le alor mei că totul a fost bine, scoțând în evidență rezultatele și evoluțiile bune. Părinții m-au descoperit, spunându-mi că ochii mă trădează. Apoi tata a aflat că antrenorul, din dorința de a mă forța să joc mai bine, striga, vorbea urât și mă disciplina într-un mod dur. Tata m-a chemat la el și mi-a spus că mă iubește, dar "prieteniile și anturajul rău strică obiceiurile bune" și nu dorește să-mi pierd sufletul. M-a încurajat să practic sportul pentru sănătate și relații, la școală și în cartier, dar nu sport de performanță, pentru că nu mai este un mediu prielnic. Pentru mine,

semnalul era clar. Dumnezeu vroia să-mi fac prieteni adevărați, frecventând anturajele care mă fac mai bun.

Mare a fost îndurarea lui Dumnezeu față de mine, atunci când am fost în Republica Moldova, cu tata. După un meci de fotbal, m-am dus singur la bazin să înot. La un moment dat, o forță puternică m-a tras sub apă, spre canalizare. Puterile mi s-au terminat și m-am speriat. Mi-am spus că voi muri. Sub apă, un singur Nume mi-a trecut prin minte: Dumnezeu. O mână puternică m-a scos din apă. M-am trezit tușind pe malul bazinului. Dumnezeu mi-a cunoscut gândul și m-a salvat.

Am mai avut parte de întâmplări pline de tâlc, din care am înțeles puterea și dragostea lui Dumnezeu. Într-o zi, părinții mei erau necăjiți, deoarece am luat un virus care m-a umplut de negi pe mâini și pe față. După mai multe încercări eșuate de tratament, tata a vrut să mă ducă la chirurgie. M-am speriat și l-am rugat să aibă răbdare până a doua zi dimineața. Disperat, am cerut ajutorul lui Dumnezeu pentru o vindecare miraculoasă. Dimineața, când m-am sculat, am avut pielea curată. Eram bucuros și credeam că totul este bine în viața mea, înaintea lui Dumnezeu, deoarece îmi răspundea într-un mod miraculos.

Am început să mă întâlnesc săptămânal cu tata, special pentru a citi din Biblie și pentru a ne ruga. Doream să aflăm mai clar cine este Dumnezeu și ce vrea El de la viața noastră. Știam că trebuie să fiu sincer înaintea Lui, pentru ca să aflu cu adevărat răspunsurile mult așteptate. Tata mă întreba săptămânal cum este viața mea înaintea lui Dumnezeu, atunci când nu mă vede nimeni. I-am spus că este bună. Tata mi-a spus că viața mea nu trebuie să contrazică învățătura lui Isus.

Singur cu viața mea, mi-am dat seama că gândurile, motivațiile, atitudinile erau de multe ori rele. Citirea Bibliei mi-a adus înțelegerea sufletului, așa cum o vede Dumnezeu. *„Plata păcatului este moartea, dar darul fără de plată al Lui Dumnezeu este viața veșnică în Domnul nostru Isus Hristos.”* Rom 6:23 Tata m-a întrebat într-o altă zi ce se va întâmpla cu mine dacă voi muri; unde îmi voi petrece veșnicia? I-am răspuns că în Rai. Știam că în Rai ajungi doar dacă toate păcatele sunt iertate. Problema mea era că păcatul era în viața mea și nu mă puteam ascunde de Dumnezeu. Fața mi s-a luminat când am citit despre dragostea Lui și pentru mine: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu pentru ca oricine crede-n El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”* Ioan 3:16 Atunci mi-am dorit iertarea păcatelor și viața veșnică mai mult decât orice pe lume. Tata m-a încurajat să cred orice promisiune din Cuvânt: *„Dacă ne mărturisim pacatele, El este credincios și drept să ni le ierte și să ne curețe de orice nelegiuire.”* Ioan 1:9 N-am mai stat pe gânduri și am recunoscut că numai Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, poate să-mi rezolve cea mai grea problemă din viața mea: să-mi ierte toate păcatele știute și neștiute. Prin credința în promisiunile lui Isus Hristos, l-am cerut să intre în viața mea și să mă ierte.

Sunt fericit că am primit iertarea păcatelor și siguranța că într-o zi voi fi cu El în ceruri. Dorința mea cea mai mare este să fiu un închinător adevărat "în duh și-n adevăr" Tatălui Ceresc. Îmi doresc să-L cânt cu inima, cu gura și cu chitara, conducând și pe alții la Hristos, pentru iertare. Viața mea este trăită pe scenă înaintea cerului, oriunde m-aș afla: *„noi suntem o priveliște pentru oameni și îngeri.”* Ioan 4:9

În încheiere, aș vrea să vă spun și dumneavoastră că, dacă aș muri, Dumnezeu mi-a rezervat un loc în veșnicie!!!

## Din bancă la catedră

*prof. Delia Aruștei*

Nu știu alții cum sunt, dar mie, când mă gândesc la anii de liceu, nu-mi vine în minte imaginea bacoviană a unui „cimitir al tinereții mele”, ci văd, mai degrabă, un



labirint al formării mele, din punct de vedere educațional, relațional și spiritual. Ca elevă, școala a însemnat pentru mine un hobby, pe care îl practicam cu plăcere și în care îmi antrenam pasiunile, cunostințele și abilitățile. De ce a însemnat școala un hobby în cazul meu? Pentru că, în creuzetul wurmbrandian, am descoperit toate ingredientele necesare echipării unui licean, din toate punctele de vedere: dragoste, muncă, respect, cinste, responsabilitate, cooperare, viziune. La acestea s-au adăugat profesori de notorietate, colegi de suflet și o sumedenie de amintiri, acum frumoase, dar, atunci, mai mult palpitate.



Îmi aduc aminte că noi, colegii, având pentru un timp ca sală de clasă laboratorul de biologie, dădeam ochii, în fiecare zi, cu Domnul din Caraibe. Nu, nu e vorba de vreun personaj din filmul cu același nume, ci fac referire la...mulajul cu scheletul omului în mărime naturală, care nu ne înspăimânta câtuși de puțin, ci ne descătușa imaginația, astfel că, într-una din zile, l-am deghizat într-un pirat: l-am îmbrăcat, i-am bandajat un ochi, i-am pus chiar și o pălărie și un diplomat lângă el, ca să pară „om în toata regula”...

Parcă mai ieri, eu și colegii dădeam mâna cu Domnul din Caraibe, parcă mai ieri vorbeam prin

bilețele în timpul orelor cu ai mei colegi, parcă mai ieri mi se părea că mai e mult până să devin „mare”. Dar, pentru că „omul e supt vreme”, așa cum spune un cronicar moldovean, timpul a trecut și, mai devreme decât mă așteptam, am ajuns eu însămi la catedră...

M-au încercat ceva emoții la începutul acestui an școlar, însă am avut totodată și privilegiul și bucuria să predau în școala în care am învățat și eu, și poate acum, mai mult ca niciodată, conștientizez ce înseamnă să fii profesor și să investești în elevi: pe lângă cunoștințe teoretice, ai nevoie de abilități de comunicare, de cooperare, ai nevoie de inimă... pentru a-i iubi pe cei cărora le predai. E nevoie mai mult decât lecții la o materie-le predai chiar modul tău de a fi și de a vedea lucrurile.

În multe dimineți, împreună cu elevii de clasa a V-a, am reușit să comunicăm de la inimă la inimă, la timpul de părtășie, și cred că acest timp valorează la fel de mult ca însăși ora de limba română, pentru că atât elevul, cât și profesorul se pot cunoaște mai bine și, astfel, pot interacționa cu mai mult folos la ora propriu-zisă. Comunicarea de la inimă la inimă a facilitat comunicarea de la rațiune la rațiune și, în felul acesta, ambele părți implicate au avut de câștigat.

Asta deoarece principiul meu ordonator este următorul: predarea care are impact este de la inimă la inimă, nu de la inteligență la inteligență. Acest lucru l-am remarcat încă de pe băncile școlii, la mulți dintre cei care mi-au fost profesori, și aceeași metodă doresc și eu să o practic acum, de la catedră!

## Miracol....

*Stoica Teona – Andreea, clasa a VII a*

Este primăvară. Mă aflu pe un câmp înverzit, unde adierea vântului este ca o mângâiere pe pielea mea fină. Seara își face apariția încet, încet, lăsând în urmă o pată trandafirie pe cer...amurgul, acel moment sfânt când ziua se unește cu noaptea, răul cu binele, lăsând lumea indiferentă...dar acest lucru se întâmplă doar pentru câteva minute, minute prețioase.

Îmi trec degetele reci printre firele subțiri de iarbă și pot simți pământul pulsând de viață sub palma mea, iar mintea mi se purifică, ajungând să vizeze la noi infinituri. Florile creează o mare nesfârșită de culori și de noi miresme. În depărtare, casele acoperite de praful roșu al apusului se pregătesc parcă de culcare, împovărate de greutatea zilei. Copacii din livezi parcă își întind crengile îngreunate către cer, încercând să împrumute culoarea lui.

Mă ridic și picioarele-mi goale se încălzesc călcând pe pământul fierbinte. Cu fiecare pas simt mai adânc legătura dintre om și natură, una inseparabilă. Mă îndrept ușor, balansându-mă de pe un picior pe altul, către casă. După puțin timp, cerul se întunecă, făcând loc lunii să își reia locul asupra împărăției de jos. Stelele o urmează, ca niște sfinți credincioși, făcând această sosire să pară o ceremonie somptuoasă, unică.

Deodată, un vânt puternic, dar totuși cald, îmi biciuiește fața și încep a-mi aminti de poveștile bunicii despre îngeri. Spunea că aceștia se află pretutindeni, însă nimeni nu îi poate vedea. Ei se strecoară noaptea pentru a-ți limpezi gândurile și pentru a-ți veghea somnul. Dar nici măcar bunica nu știa cine sunt de fapt aceste ființe, ea doar îmi relata faptele lor mărețe, însă nimic despre înfățișarea lor, sau proveniența. Încep să mă întreb de ce m-am gândit tocmai acum, în această zi perfectă, la spusele bunicii. Acel vânt se intensifică, dându-mi impresia că nu mai pot lupta cu el. Și chiar nu mai puteam. Picioarele mele se clatină ușor sub această forță de nestăvilire, iar corpul îmi este împins în spate. Mă prăbușesc, iar pământul se cutremură parcă sub mine. Vântul se oprește, dar când încerc să mă ridic, ceva mă ține, apasă fiecare fibră a ființei mele.

Totul este întunecat, iar o durere inimaginabilă îmi străpunge inima, care parcă se întinde, se mărește. Imposibil. Când chinul încetează, un murmur slab îmi șoptește ceva...Mă chinui să înțeleg vorbele și încep să pricep. Încearcă să îmi explice ce mi se întâmplă și, auzind cuvântul „înger” , totul prinde sens. Mă transformam într-un înger, deci poveștile bunicii erau adevărate! Glasul îmi spune că astăzi un copil s-a născut, iar eu am fost aleasă pentru a-l îngriji, îmi sugerează discret „cum voi călători – zburând - și de faptul că voi fi capabilă să fac acest lucru doar noaptea. Apoi vocea se pierde în întuneric...



Mă ridic și privesc lumea cu alți ochi. Fiecare detaliu, fiecare gest, fiecare vorbă cântăresc mai mult pentru mine acum. Nici măcar nu am nevoie de lumină pentru a vedea în noapte, căci totul este foarte clar pentru mine. Un instinct mă îndeamnă să mă ridic către cer și încerc, încă confuză, să fac acest lucru, însă mai întâi privesc în spate...Dar a fost o prostie să cred că am aripi și o coroană deasupra capului, căci toate acestea erau mituri inventate de oameni pentru a-i face pe

îngeri să pară ceva supraomenesc, ceva venit din ceruri pentru a avea grijă de ei, pentru a-i ghida.

Într-adevăr, noi trebuie să îi îndrumăm, dar nu suntem altceva decât ființe cât se poate de umane, cu sufletul pur. Acum îmi continui încercarea de a zbura. Pentru acest lucru trebuie să găsesc puterea interioară de a mă înălța, nu o pereche de aripi, trebuie doar să fiu pregătită. Și sunt. Mă ridic încet, încet, de la sol și ajung sus, sus, unde nimeni nu mă poate vedea. Simt

schimbarea aerului, care devine mai rece, iar vântul provocat de mișcarea mea rapidă îmi masează fiecare mușchi. Fac câteva salturi în înalt, în încercarea de a trece neobservată și de a-mi găsi o poziție prielnică. Încerc să îmi mențin echilibrul și mă grăbesc, nerăbdătoare să cunosc persoana de care urmează să am grijă.

Un sentiment inexplicabil mă ghidează către o casă simplă, curată, iar proprietarii par a dormi. Zăresc camera copilășului și mă strecor ușor pe fereastră. Mă apropiu de pătuțul în care acesta se odihnește și îl privesc cu drag. Este o fetiță cu părul bălai, rotunjoară și roșie în obraji. Îi veghez somnul și în ochii săi închiși văd infinitul colorat al copilăriei, care pentru ea abia a început. Deși ar putea părea total neinteresant, să stau alături de dânsa pe parcursul nopții pentru mine este o sarcină foarte importantă, de care depinde viitorul ei și, în același timp, e interesant să îi studiez mișcările și expresia chipului.

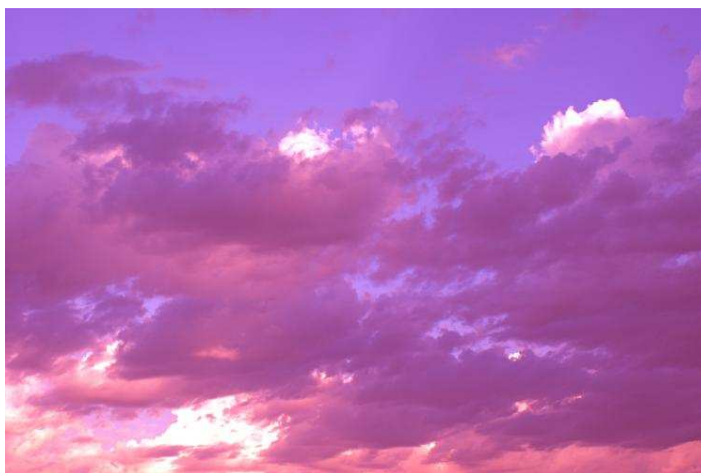
De astăzi înainte, aceasta va fi îndatorirea mea: să mă asigur că acest copil crește în siguranță, că nu o ia pe căi greșite și că nu este prins în ghearele de fier ale răului. De asemenea, această datorie implică multe alte obligații, prima dintre ele fiind să nu împărtășesc nimănui secretul meu, să nu fiu văzută, pentru că astfel speranțele oamenilor ar fi cu totul spulberate. Va trebui să mă furișez noaptea afară din casă, însă nimic nu este mai important pentru mine decât acest copil, între noi s-a creat o legătură puternică ce nu poate fi dezlegată cu nici un preț.

Cu siguranță, faptul că eu am fost aleasă să fiu înger, în sensul propriu al cuvântului, fără aripi, fără coroniță, ci doar cu o inimă mare, s-a întâmplat pentru că așa trebuia, unele lucruri nu se pot explica. Poate eu aveam ceva special, ceva ce L-a făcut pe Dumnezeu să mă aleagă în această „meserie”. Un miracol...

### La șaptesprezece ani, în această lume evadez...

*Andreea Hannah Costache, clasa a IX-a A*

O lume a norilor. O lume complicat de simplă, prin nuanțele ludice, copilărești, pe care ea le propune celor care se lasă prinși în jocul ei. Aici nu sunt decât nori, nu sunt decât culori pastelate, vii prin sobrietatea lor. În această lume, nu există decât combinații, asocieri între lucruri simple, dar care plac ochiului, plac sufletului care le privește. O lume a convențiilor, în care nu e nevoie să îți exprimi dorințele, sentimentele, gândurile. Ele sunt atât de evidente, încât devin parte a lumii în care evadezi.



Ce culori, ce forme au norii în această lume? Prin ce se deosebesc ei de norii reali? De ce este nevoie să evadezi într-o lume separată, compusă numai din nori, când există suficienți nori adevărați în lumea din jurul tău? Răspunsul e cât se poate de simplu: iubesc norii. Dar simt nevoia să fug în această lume, nu deoarece ea este compusă din nori, ci invers, pentru că norii compun lumea mea!

Închid ochii și îi privesc, ore în șir mă delectez creând nori, amestecându-i, dându-le nume și găsindu-le locul perfect în lumea mea. Totul depinde, desigur, de starea mea de spirit. În unele zile, norii sunt vii colorați, cu forme extravagante, asimetrice, unele ieșite din comun; alteori, însă, norii sunt mici, albi, simpli. Această lume funcționează pentru mine ca o compensare, ca o terapie. Creez exact imaginea de

care am nevoie în acel moment. Un sentiment de tristețe este cu ușurință înlăturat de un peisaj viu colorat; ca urmare, lumea norilor va fi încărcată de culoare, de forme geometrice, de lumină. Pentru fiecare situație, găsesc un adjuvant, o soluție, un remediu. Uneori, mă simt singură; atunci, doar culorile, doar formele nu sunt de ajuns. Lumea este completată, desăvârșită de relația dintre mine și nori – eu sunt inventatorul, creatorul lor, iar ei devin parteneri într-un contract nescris. Eu le ofer identitate, ei – companie. Cu norii vorbesc ore în șir, le povestesc câte-n lună și în stele, iar ei, la rândul lor (pentru că în niciun caz nu mi-ar plăcea să fiu stăpân al norilor, ci prieten al lor), îmi vorbesc despre viață din punctul lor de vedere – mult deasupra noastră, mult diferit de preconcepțiile cu care noi, oamenii, ne aglomerăm existența, mult deosebit de opiniile noastre atât de subiective. Norii sunt ființe simple; ei cunosc lucrurile la fel de mult ca și noi, dar nu le schimbă sensul, le păstrează așa cum sunt, nu le complică prin fel de fel de ipoteze și nici nu le modifică prin filtrul emoțiilor. Norii sunt obiectivi; ceea ce văd, spun, iar acest lucru îi face atât de dragi mie. M-am obișnuit cu norii, cu aparenta lor simplitate, am devenit chiar dependentă de ei! Nu trece zi fără să evadesc în această lume, nu mă pot imagina separată de lumea mea. Norii, lumea lor, au devenit elemente esențiale ale vieții mele de zi cu zi, au devenit parte din mine!

Norii devin prietenii mei cei mai buni. Creați de mine, nu mă pot dezamăgi. Dar ei nu au doar un rol terapeutic, și nu sunt doar prietenii mei, ci mă ajută să mă regăsesc. Această lume îmi oferă ocazia de a mă recrea, de a mă inventa din nou. M-am născut de mii de ori din nou, în lumea norilor, în lumea mea, plăsmuită de imaginație, e punctată de vibrațiile sufletului.

Ce frumos dacă această lume ar exista cu adevărat, pentru fiecare dintre noi, așa cum pentru mine există, și va exista mereu. Ce frumos ar fi dacă fiecare dintre noi, indiferent de vârstă, de educație, de locul în care ne aflăm, am crea o lume proprie a norilor, în care să ne reanimăm sufletele, în care să fim noi înșine, naturali, fără să purtăm niciun fel de mască, și în care, nu în ultimul rând, să renaștem...

### Vis în citate---compoziție în două perspective

*Elena Sillion, clasa a IX-a A*

Oare de ce se grăbește așa? Ce i se întâmplă de arată atât de alarmată, de neliniștită, de grăbită? Sunt tentat să cred că nu e vorba de un caz obișnuit, în care oamenii sunt disperați din motive superficiale și mi se pare că ființa aceasta e mai mult decât descurajată.

O voi urmări, o voi privi, o voi ocroti...

Se îndreaptă către peronul principal, deși nu are vreo geantă sau vreun bagaj cu ea---ciudat! Intră în tren, dar nici nu s-a uitat care este destinația și sesizez că privirea îi devine din ce în ce mai pierdută... Trebuie să o ajut cumva! S-a prăbușit în scaun și acum stă cu ochii închiși. Trebuie să o trezesc, trebuie să îi deschid ochii!

Mi se pare mie sau tocmai a murmurat ceva? Mă apropii de ea și parcă șoaptele ei se întesesc și un tremur nervos îi cuprinde trupul---suferă, dar de ce?

“Pot...eu oare să mă descurc? Există părți bune în toată viața asta?”

Am înțeles sensul șoaptelor ei---ceva legat de trecut o descurajează să se gândească, să înainteze în prezent...Ca să o încurajez, ca să pot să-I deschid ochii în fața vieții, o voi face să viseze ---îi trebuie doar un impuls ca să își recapete încrederea în sine.

Mă ating de mijlocul frunții ei și simt cum, încet-încet, răsuflarea îi devine mai blândă, iar tremurul se oprește; doarme în fotoliul trenului și pare liniștită...

Visul e cât se poate de apropiat cu realitatea. Același tren, aceiași călători care stau în apropierea ei, dar totul e imaterializat, transferat în idei. În vis, ea e în stare să

vadă în fiecare om un adevăr și încerc să le însușesc pasagerilor maxime, care să rezume anumite experiențe, spuse în folosul ei.

“Niciun vânt nu umflă pânzele celui care nu are un port de destinație” (Michel de Montaigne). Ea se gândește că nu i-a păsat de locurile în care se îndreaptă trenul, în care s-a urcat, și la fel s-a întâmplat cu drumul ei în viață---nevrând să-și mai stabilească scopuri.

Un alt om spune citatul lui Tagore: ”Dacă viața este o călătorie nesfârșită, atunci care este scopul ei? Răspunsul este, el există peste tot”. Își dă seama că absolut fiecare lucru, circumstanță sau ființă contează, are un impact asupra vieții ei--- simte o înfiorare. Apoi o persoană face referire la cuvintele lui Victor Hugo: “Omul e o frontieră. Ființă dublă, marchează limita între două lumi. Dincoace de el e creația materială, dincolo, misterul”, iar ea realizează că tot ce o înconjoară e complex... Meditațiile asupra acestui adevăr sunt întrerupte de cuvintele lui Niccolo Machavelli:” Dumnezeu nu vrea să facă totul, pentru a nu ne lua liberul arbitru “, cuvinte care îi trezesc niște amintiri ciudate, îndepărtate.



Un pasager remarcă încântat că, “ fericirea nu e o destinație, ci un mod de a trăi” (Burton Hills), apoi intră în discuție un altul, care afirmă că atâta timp cât nu încetezi să urci, treptele nu se vor termina ---sub pașii (tăi) care urcă, ele se vor înmulți la nesfârșit. La cuvintele lui Eminescu (“Câți oameni sunt într-un singur om? Tot atâția câte stele sunt cuprinse într-o picătură de rouă, sub cerul limpede al nopții”), ea încearcă să vadă oamenii, călătorii de lângă ea, dar ca și cum ar fi trasă în sus, scoasă la suprafață, simte deodată că “trenul” se evaporă, dispare, șoptind în ecouri prelungi următoarele: Tot ceea ce dorești să fii, ești deja! Tot ce trebuie să faci este să devii conștient și să recunoști realitatea propriului tău suflet. A trăi o viață conștientă cere o intenție profundă din partea ta, aceea de a fi prezent. Ai această alegere în fiecare moment! Vei alege să fii prezentă cu ceea ce este de fapt aici-acum sau vei alege să fii în lumea gândurilor, care este o lume iluzorie, memorie și imaginație...

Știu că acum se trezește din vis și știi că i-am deschis ochii, iar acum nu mai este neliniștită, cum era înainte să adoarmă.

Eu, un legionar al intervalului, iubitor de gânduri umane, m-am întors în patria mea, nu înainte însă de a-i lăsa un bilet, pe care ea îl citește chiar acum: Nu putem să îi învățăm pe oameni nimic. Putem doar să îi ajutăm să vadă, să descopere ce au deja în ei.

### **Din perspectiva ei:**

Acum nu fac decât să notez un fapt ce a produs un impact major în viața mea, să rezum în câteva cuvinte, pe o hârtie boțită, un vis care mi-a netezit cărările vieții.

Nici nu știu dacă nu cumva și goana mea a fost o plăsmuire a minții..., dar am ajuns aici, deci sigur m-am urcat în tren.

Nu cred că am fost mai deznădăjduită în toată viața mea, mai oarbă spiritual și fără nicio viziune, ca în acele momente. Am lăsat totul și am pășit înainte, căci mintea îmi era ghidată de un singur gând, acela că o călătorie de mii de mile începe cu un singur pas...

Era o zi ploioasă, umedă, cu nori de ceață și totuși trebuia să plec. Nu m-am dus nici la aeroport, nici nu am luat o mașină; din nu știu ce motiv, prefer trenurile de mare viteză. Nu îmi păsa unde merg, știam doar că trebuie să plec. Mă simțeam istovită, cuprinsă de neliniște și, urcând în tren, am început să aiurez, să-mi exprim temerile cu voce tare. Apoi, nu îmi dau seama exact cum, dar parcă am simțit un fel de atingere, nu a trupului, ci a minții---parcă cineva mi-ar fi atins mintea, cugetul, gândurile. Și probabil că de aici am început să visez, și am senzația că nu a fost un simplu vis, ci o viziune concretă ---într-un anume sens---ca și cum cineva ar fi încercat să-mi comunice un mesaj vital. Demult, îmi plăcuseră enorm cugetările oamenilor, maximele și citatele, și recunosc că știam multe dintre ele. Posibil sau nu, în tot visul acela ciudat, veneau pasageri ai trenului care îmi spuneau anumite citate, pe care le discutam împreună și, înțelegându-le sensul, ni le însușeam.

Apoi mi s-a părut că toți acei oameni eram eu, că sunt parte din mine și, vrând să mă asigur că ei nu sunt proiecții ale firii mele, am simțit că mă ridic, că sunt trasă la suprafață. Trezindu-mă, privirea mi-a căzut pe un bilețel, pe care-l țineam între degetele mâinii drepte; pe el am citit următoarele: Nu putem să îi învățăm pe oameni nimic. Putem doar să îi ajutăm să vadă, să descopere ce au deja în ei. Am simțit un fior plăcut trecând prin mine, apoi, ca și cum abia atunci mi-am deschis ochii, am văzut pasagerii din jurul meu, oamenii a căror existență nu o percepușem până atunci.

## **Concurs (cu mine însumi) sau Alter ego**

*Daniel Nedelcu, clasa a X-a A*

Ridic pixul la nivelul ochilor într-o încercare de a-l studia. Lumina orbitoare a lămpii diametral opusă față de pix nu mă orbește, obiectul fiindu-mi păvază. Totuși, semiumbra produsă nu-mi permite să îmi duc la îndeplinire planul, obiectul din mâna mea nefiind altceva decât o pată difuză de culoare – un roșu a cărui amploare este estompata de bezna negrului ce îl limitează la capete. Imaginea generală este de o obscuritate ce doare, la propriu, motiv pentru care cobor pixul pe masă, fără să-i dau drumul.

Ce făceam? A, da! Am nevoie de o idee... dar ce să fie? Stau de mai bine de o oră și încă nu am făcut nimic... Așteptarea aceluia suflu divin asupra minții mele merită să mă transforme într-un instrument al genezei este un adevărat chin metafizic. Aș vrea să fiu altundeva...

Îmi așez bărbia-n palmă lăsându-mi gâtul să se odihnească de la efortul de a-mi ține capul îngreunat de gânduri - din păcate nu de idei. Las pleoapele obosite să-mi acopere globul ocular, deși știam că somnul mă va cuceri dacă îngădui asta.

...

Deschid ochii. Nu... nu merge. Dacă mă voi apuca să scriu o a doua variantă la *Călătoriile unui romancier în jurul lumii* acesta va fi numai bun. Ah, ce cald e! De asta nu-mi place luna mai! Exact când crezi că mai rău nu se poate după frigul din iarnă, vin valurile calorice. Din nou, atenția mi-e acaparată de pix. Îl deschid, îl închid. Îl deschid, îl închid. Ritmicitatea mă fascinează și îmi aduce aminte de melodia lui Van Morrison, Moon Dance. Includ și degetul, bătând în masă astfel încât melodia să capete un contur cât mai bun. Moon Dance... Drăguță melodia... o atmosferă feerică și versuri magice. Hahaha! Cum să n... Rotițele iar se pun în funcțiune, dar de data asta văd un...



...

E destul de bun pentru un începător. Nu strică să încerc, dar nu vreau să mă risc, bazându-mă pe noroc, când eu însumi pot face ceva. Dar ce? O întrebare filosofică, sau pretext de amânare a deciziei. Acum mă autoironizez... Serios, mai bine mă eliberez de gânduri inutile și monologuri blazate împănate cu clișee de ieri și de azi. Dar tot nu renunț! Din nimic să am idei? Wow, ce idee genială... de ce mă chinui?!

...

Da, asta trebuie să fac. Să mă reinventez. Acum, creația este însuși creatorul transfigurat artistic, atunci pentru o creație nouă este necesară și schimbarea creatorului. A modului de gândire. Ceva nou! Dacă...

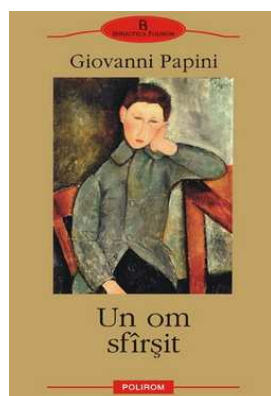
...

Da, cum să nu. Tot de câteva ore exerses scriind, descriind și rescriind insuflurile creatoare devenite clișee, asteptându-l totuși pe al meu. Ridic din nou pixul închizându-l și deschizându-l. Din nou, recunosc melodia, dar acum fără să mă fascineze. Încetez să-l fac să scoată sunete și îl învârt cu dibăcie printre degete. Sunetul sacadat apare din nou, iar jocul lumină-umbră se accentuează. Scenariul creat îmi amintește de o paradigmă de ordinea labirintului - una din care nu poți ieși fără mult efort... Totul se îmbină perfect: culoarea, lumina, umbra, melodia... Astfel

***Ridic pixul la nivelul ochilor într-o încercare de a-l studia. Lumina orbitoare a lămpii diametral opusă față de pix nu mă orbește, obiectul fiindu-mi păvază.***

Imediat ce am terminat de scris ultima frază apăs File, Save As, PDF și, înainte să apăs Save, titez în spațiul destinat titlului:

## Concurs (cu mine însumi) sau Alter ego.



### Două modele

***Pamela Avizitei, clasa a IX-a B***

La frontiera dintre copilărie și maturitate, adolescentul este în conflict cu lumea. Își exteriorizează nonconformismul și este dornic de libertate. Tot ce nu îi este pe plac adolescentului vrea să depășească, dar biruința autentică salvatoare este, în primul rând, asupra sinelui.

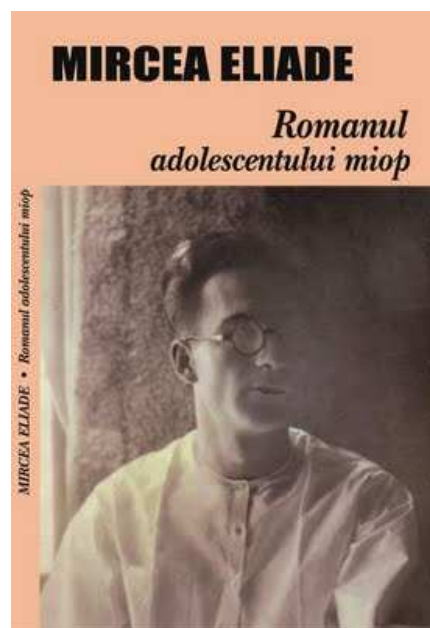
Personajul principal, Mircea Eliade, reprezintă tipul cititorului pasionat, care își ia diverse personalități culturale drept modele, trăind prin prisma vieții lor sau a operei acestora. Una dintre aceste personalități este Papini, pentru că acesta, i-a scris viața” în romanul Un om sfârșit pe care tocmai îl citise. Dar, „adolescentul miop” este măcinat de dorința de a se desprinde de Giovanni Papini, de a-l depăși, de a-l lăsa în urmă, de a-l învinge.

Papini a fost idolul adolescentului și al tinereții lui Mircea Eliade. Românul îi dedică mai multe articole elogioase și nu ezită să se numească pe sine, în corespondența purtată cu scriitorul italian, drept „sălbaticul dumneavoastră admirator”, „tânărul papinian” sau „foarte sincerul și totalul dumneavoastră admirator”. Romanul autobiografic Un om sfârșit devine cartea de căpătâi a lui Eliade, care, regăsindu-se până la identificare cu caracteristicile spirituale papiniene, scrie și el „un om sfârșit” al lui, și anume, Romanul adolescentului miop.

La o primă lectură, Papini apare ca dușmanul lui Mircea, o amenințare pentru adolescentul miop care se regăsește pe el și viața lui, în fiecare filă a cărții Un om sfârșit.

Sentimentele protagonistului în raport cu acest Papini oscilează între ură și iubire. Invidia, ura mocnesc în sufletul lui Eliade, din cauză că mesajul pe care el dorea să-l transmită în Romanul adolescentului miop coincide întru-totul cu cel din Un om sfârșit („L-am urât, pentru că el cuvântase lumii ceea ce voiam să cuvânt eu”). Totuși, este inevitabilă bucuria împărtășirii aceleiași copilării, „înveninată de furie ascunsă, de invidie pe cei cu chip frumos, de ură pe cei bogați, puternici și fericiți”, aceleiași adolescențe „chinuite de miopie și de obsesii celebrare, roasă de nebunești ambiții, biciuită de neputință, consumată în plâns, pe care nu l-a auzit nimeni și nu l-a bănuț nimeni, și nu l-a mângâiat nimeni.”

Papini e primul „erou” cu care se indentifică deplin, nu prin mimetism, ci prin descoperire de sine. Tocmai acest lucru îl face să se revolte împotriva lui. Revolta e, în bună măsură, retorică. El găsește calea de a se diferenția, păstrându-l totuși ca maestru. Deși pentru noi pare că Papini se camuflează în viața lui Mircea, adolescentul sugerează exact contrariul, spunând: „Eu am viețuit viața lui Papini.” Astfel, cele două personaje se contopesc și apare o a treia, observatorul- sufletul adolescentului- ce privește îndurerat, ca într-o oglindă viața unui „om sfârșit”(„Și am lăcrămat, și mi-am lovit trupul, și am strigat în singurătate, și m-am bucurat de sălbatică bucurie, citind Un om sfârșit”). Realizând starea deplorabilă în care se afla, autorul scrie o serie de negații, menite să contureze portretul adolescentului ideal, în contrast total cu persoana sa adevărată: „Dar nu eram sfârșit. Nu puteam fi sfârșit.[...] Nu vreau să fiu Giovanni Papini. Nu vreau să fiu altul.[...] Papini e urât, e spaimă, e miop. Eu voi fi frumos, voi vrăji femei, voi avea pătrunzători și limpezi ochi.”. De aici se desprinde un nou scop al vieții lui, să se deosebească de Papini: „Să nu semăn cu el, să nu fiu el.”. Iubirea resimțită la început dispare cu totul și este înlocuită de o dușmănie convinsă: „Dușmanul meu de moarte e Papini.”. Este iritat de existența lui Papini, dar, în același timp, și de existența sa. Scriitorul italian devine dușmanul lui. Cu toate acestea se simte





supus acestei embleme a omului sfârșit, Papini, și spune: „Am fost creat să-mi plâng viața sfârșită la picioarele stăpânului meu: Papini.”

Prin personajul lui Papini, Eliade își regăsește propriul eu. Dărâmat și supărat din cauza cruzimii adevărului se hotărăște să își schimbe viața, să devină un om nou: „De acum va începe adevărata viață. Și adevărata luptă. Luptă împotriva lui Papini, a Lumii, și a Demiurgului. Și luptă împotriva mea: cea mai crâncenă luptă...”. Încheie acest gând cu un elan motivator („Nu mi-e teamă de nimeni.”) și cu speranța de a găsi un sfârșit mai bun decât în cartea maestrului lui: „Poate, la urmă, pe înserat, unul dintre noi va zâmbi...”.

„Diferența” constă în hotărârea de a reuși, acolo unde Papini a ratat. Nu numai Romanul adolescentului miop poartă această amprentă papiniană, ci și prima versiune a Întoarcerii din Rai, intitulată Victorii. Eliade nu a devenit nici el un „supererou”, dar acest efort l-a ridicat, cum bine știm, cu mult deasupra contemporanilor săi. A arătat că „fluviul sufletului” său se poate „revărsa și în altă matcă”, va rodi „pretutindeni roade noi”.

Sunt alte vremuri, alte ceruri, cu alte stele și alți nori, dar cartea plină de forță a lui Mircea Eliade ne încurajează, ne face să uităm slăbiciunile, să găsim răspunsuri la mirările unei generații care traversează o răsturnare de valori.

## Să exiști

*Pamela Avizitei, clasa a IX-a B*

Să fii senin  
Ca un copil  
La întâlnirea cu somnul,  
Ocrotit  
în vălul de pace al inocenței.  
Să zâmbești fericit  
Când privești  
călătoriile de zmei  
ale norilor...  
Să trăiești în prezentul VIU,  
prin urmare, să exiști,  
într-adevăr.  
Timp  
Un greier surd cântă alături de  
Beethoven  
Care-i îndreaptă arcușul spre cele mai  
cumplite note.  
Prin mine lunecă timpul,  
atât de firesc,  
ca un vultur cu aripi de piatră.  
Iar când amurgul m-apasă pe umeri,  
Prăbușindu-se de niciunde,  
Îl simt ciugulind

Din carnea cuvintelor mele.  
Tot mai adânc,  
Liniștea îmi curge prin suflet.  
Oameni  
Cât de des trecem  
unul pe lângă altul  
fără să vedem  
cum suntem  
cu adevărat.  
Cât de mult ne uităm  
în pământ  
în loc să privim spre cer.  
Și, toate astea,  
fiindcă suntem  
doar oameni.  
Și aripile ne-au căzut,  
cu mult timp  
în urmă,  
de pe umeri-  
și acum nu mai avem  
nici măcar  
amintirea lor.

## Jumătate

*Pamela Aviziteiței, clasa a IX-a B*

Mă dau de-a dura prin univers  
Cu partea mea cea bună, cu partea mea  
rea,  
O emisferă aduceam de departe  
Și cealaltă se împlinea.

Pe jumătate sunt lupul sălbatic  
Sub pasărea cerului liberă-n vânt.  
Ochii mei sorb lumina și gerul  
Trupul meu freamătă-n dragoste blând.

Pe jumătate sunt ochiul cunoașterii  
Biciul memoriei, hipertăios,  
Evoluez cu viteze ardente  
Pe drumu-ndoielilor, alunecos

Mă rostogolesc fără oprire,  
Pe rând, fiecare jumătate arătând,  
Dar care-i cea bună, care-i cea rea  
Mă întreb și nu aflu nicicând.

Trebuie să acceptăm  
Tot ce este de acceptat  
Să așteptăm  
ca Dumnezeu  
să ne culeagă  
și să ne pună  
alături de alte  
flori  
în ulcica de pe biroul Lui  
de lucru.

## Instantaneu dalinian

*Pamela Aviziteiței, clasa a IX-a B*

Sintagma deja cunoscută: „o lucrare devine cu atât mai valoroasă cu cât are mai multe interpretări”, se aplică perfect în cazul Dali. Ca artist, Salvador Dali nu s-a limitat niciodată la un singur stil, încercând să experimenteze totul. Creația sa, începând de la primele compoziții impresioniste, urmate de tranziția suprealistă spre perioada clasică, dezvăluie un artist într-o continuă reinventare. El a realizat picturi în ulei, desene, acuarele, grafică, sculpturi, bijuterii etc. Mastru al imaginilor suprealiste, Dali trebuie citit întotdeauna în mai multe chei.

Tabloul Gragică de Salvador Dali este aparent o operă de natură statică ce are ca elemente: omida, mărul și fluturele. În opinia mea, această imagine este o reprezentare a trecerii omului de la copilărie, la maturitate.

Momentul este surprins într-un spațiu închis și este privit dintr-o perspectivă apropiată.

Lumina este propagată pe obiecte din două direcții diferite. Pe plan orizontal, razele de lumină sunt focalizate, centrate, într-un singur punct luminos, ceea ce ne sugerează că sursa este aproape. În celălalt plan însă, lumina este răsfirată acoperind o porțiune din ce în ce mai mare de spațiu.

Omida se află în colțul cel mai întunecat al fotografiei și se îndreaptă spre măr. Această imagine poate fi considerată o reflectare a dorinței de cunoaștere a unui copil, dar și de descoperire a propriului său eu., „Hrănindu-se” tot mai mult cu



diverse cunoștințe, el începe să-și creeze o percepție despre lume și viață și-și găsește talentele și abilitățile. Eu cred că punctul luminos este apogeul – atunci când adolescentul realizează cine este și ce scop are în viață. Următorul pas este, eviden, maturitatea. Observăm fluturile cu modelele sale proprii, gata să zboare spre ideal. Pe fundal apar fisuri, lucru ce reliefează faptul că drumul spre un țel, deși îți oferă multă libertate, întâmpină obstacole.

Vă rog, irosiți câteva minute din timpul dumneavoastră prețios și priviți imaginea alăturată!

Studiind această creație, avem mereu senzația că umanitatea pe care o percepem cu simțurile noastre e plină de clișee., „Delirul dalinian” ne duce mereu la frontiera neputinței, ne face să medităm asupra timpului, privind un ceas topindu-se. Totul creația maestrului e o meditație profundă asupra finalității lumii și a obiectelor inutile, de care s-a împovărat umanitatea, prin cârjele ei cotidiene.

Se spune, și pe bună dreptate: ca să vezi, trebuie să ai și vederea unui orb. Pentru că viața și moartea merg împreună.

În primul lui volum autobiografic „Viața secretă a lui Salvador Dali”, un capitol are titlul interogativ: „Sunt oare un geniu?”. Dumneavoastră ce ați răspunde?

## Psalmul 121

*Pîrvu Alina, clasa a IX-a B*

O cântare a treptelor.

1. Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?
2. Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.
3. Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește nu va dormita.
4. Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel.
5. Domnul este păzitorul tău, Domnul este umbra ta, pe mâna ta cea dreaptă.
6. De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea.
7. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.
8. Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac.



Jean Calvin spune despre Psalmi: „Pe bună dreptate aș putea intitula această carte anatomia tuturor mădularelor sufletului, deoarece nimeni nu poate resimți niciun imbold al sufletului care să nu se oglindească în ea. Toate întristările, necazurile, temerile, îndoielile, speranțele, durerile, îngrijorările și izbucnirile necontrolate ce încearcă inimile oamenilor au fost înfățișate aici, într-un context cât se poate de

*realist.*” Dacă ar fi să suferiți un naufragiu și să rămâneți izolați pe o insulă, având la dispoziție doar o singură carte a Bibliei, pe care ați alege-o? Drept să vă spun, sper să nu ajung niciodată în situația aceasta, dar dacă s-ar întâmpla totuși, negreșit aș alege „Psalmii!” Graham Scroggie ar fi optat probabil tot pentru cartea Psalmilor, căci iată ce a spus: „Psalmii aceștia abundă în cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu. Registrul Creației, precum și cel al Providenței și al Răscumpărării sunt intens explorate de

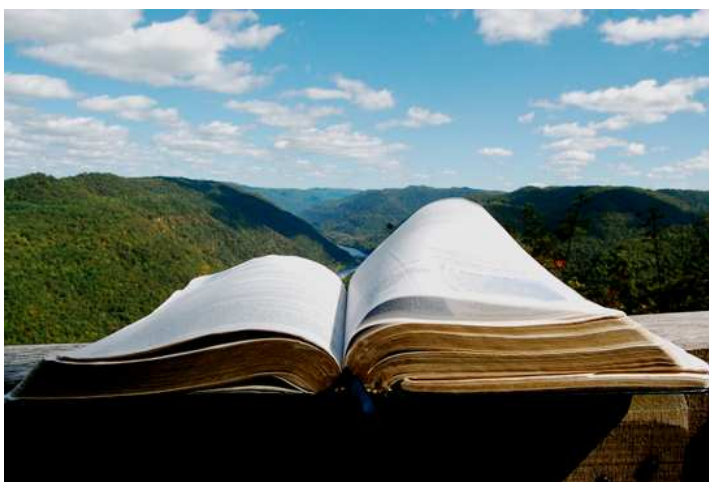
*sufletul înflăcărat; iar cerul și pământul, marea și bolta cerească, lucrurile însuflețite și cele neînsuflețite, sunt chemate cu toate să-l laude pe Domnul.”*

Părerile cu privire la titlul „o cântare a treptelor” deținut de cei 15 Psalmi (de la Psalmul 120 la Psalmul 134) sunt diferite. Unii cred că aceștia erau cântați de evrei în timp ce urcau spre Templul din Ierusalim, iar alții cred că erau cântați de preoții și leviții care stăteau pe cele 15 trepte ale Templului.

Psalmul 121 începe astfel: „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.” (v. 1,2). Muntele simbolizează tărie, putere. Atunci când autorul își ridică ochii spre munți, el caută protecție, ocrotire și le găsește la Dumnezeu, care este Stânca noastră, Turnul nostru de scăpare.

Începând cu versetul 3 („Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește nu va dormita”) autorul garantează siguranță eternă celor care se încred în Domnul. Expresia „El nu va îngădui să ți se clatine piciorul” sugerează faptul că Cel Atotputernic ne va ajuta în încercări, dacă ne punem nădejdea în El.

Alexandru cel Mare le-a spus soldaților săi „Stau treaz pentru ca voi să puteți dormi.” În ceasurile nopții, când nu mai suntem conștienți de lumea din jurul nostru, există Unul mai mare decât Alexandru, care veghează asupra noastră cu grijă constantă și neobosită.



Mai avem garanția faptului că Păzitorul nostru nu e altul decât Însuși

Domnul, Marele Suveran al Universului – care este implicat în mod personal în siguranța tuturor sfinților Săi. Când spune că El este „umbra ta pe mâna ta cea dreaptă”, arată că Dumnezeu e alături de noi, ca o gardă de corp, ca să ne ocrotească de orice rău, zi și noapte.

Unii critici din epoca modernă au interpretat expresia „nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea” ca având sensul de a fi protejat de insolație! Alți critici consideră că acest verset promite o binevenită ocrotire și eliberare de lanțurile posesiunii demonice, deoarece cei ce au fost izbăviți de demoni știu ce rol important au soarele și luna pe tărâmul spiritismului.

Apoi avem garanția izbăvirii de orice rău. Este o realitate de neclintit faptul că nimic nu poate interveni în viața unui credincios, decât cu voia lui Dumnezeu, care îngăduie un anumit lucru. Copilul Său încrezător poate fi sigur că Domnul lucrează în așa fel, încât toate lucrurile să fie spre binele celor care-L iubesc, care sunt chemați după planul Său (Romani 8.28).

Cuvintele „păzi” și „Păzitor” apar de 6 ori în spațiul acestor 8 versete. Frecvența acestor termeni semnifică faptul că nimeni nu beneficiază de ocrotire, decât persoana care îl are pe Domnul ca singura lui nădejde.

În încheiere, amintesc câteva versuri scrise de Richard Keen:

*„Sufletul care pe Isus s-a rezemat  
El niciodată nu-l va lăsa pe mâna dușmanilor săi.  
Sufletul acela, chiar de-ar fi să i se împotrivescă tot iadul  
Domnul niciodată, nicicând nu-l va părăsi.”*

## UN OM SFÂRȘIT(Giovanni Papini)

*Pamela Avizitei, clasa a IX-a B*

Există cărți pe care le răsfoiești, pe care le citești în diagonală, și cărți pe care le citești ca pe un manual, uneori cu creionul în mână, cu emoția unei revelații. Există cărți care te lasă indiferent, cărți care te impresionează, cărți care dor sau cărți care te alină.

Această operă se încadrează în sfera romanelor de idei, deși este deopotrivă un roman autobiografic.

Confesiunea autorului- personaj este structurată în șase părți intitulate sugestiv: Andante, Appassionato, Temestoso, Solenne, Lentissimo, Allegreto. Fiecare corespunde unui episod biografic, iar motourile sunt și ele alese în perfectă concordanță cu conținutul părților.

Cartea începe cu prezentarea unui copil care și-a refuzat, practic, copilăria. În afara sărăciei, nu chiar așa de neobișnuită pentru acea perioadă nu părea să existe o altă cauză a tristeții acestui copil care nu știa a zâmbi: “ copilăria înseamnă iubire, bucurie, zburdălnicie, iar eu mă văd în trecut, întotdeauna, singuratic, gânditor. (...) Nu. Eu n-îm știut niciodată ce e copilăria. Nu-mi aduc aminte deloc să fi fost copil. Mă revăd mereu sălbatic și îngândurat, însingurat și tăcut, fără un zâmbet, fără nicio izbucnire de adevărată plăcere. Mă revăd palid și uimit, ca în primul meu portret.” Pomenește doar de câteva ori de părinții care nu îl înțelegeau, însă îl iubeau. Autorul face o afirmație tulburătoare: “ Eu n-am fost niciodată copil. N-am avut copilărie. Calde și blânde zile de beție copilărească, lungi răgazuri senine ale descoperirii de fiecare zi a universului: ce sunt toate astea? Nu le cunosc sau nu mi le amintesc.” Sensibilitatea și sentimentul de insignifianță se dezvoltă în urma unei mărturisiri foarte semnificative: ”Încă de atunci a început războiul dintre mine și oameni (...) nu-i iubeam, iar ei mă urau.” Copilul Papini se va izola, din dorința de a dovedi lumii că este diferit.



Adolescența este un timp frustrant, dar diferit. Acum, tânărul Papini descoperă lumea tainică a bibliotecii. Se cufundă în lectură, propunându-și să devină enciclopedist, dar, în scurt timp, constată că planurile lui sunt o iluzie. În jurul vârstei de 20 de ani își face un cerc mic de prieteni, cu ajutorul cărora va redacta revista ” Leonardo”, care își

propune să schimbe gândirea cititorilor. Ajuns la 30 de ani, descoperă că a parcurs multe sisteme filosofice, dar niciunul nu i-a servit în descoperirea sinelui. Se izolează complet de toți apropiații, se retrage din societate, dar revine, apoi, bolnav și mai deziluzionat. Fascinat de “uomo universale”, sfâșiat de îndoiala hamletiană, este încredințat că are misiunea de a face din Florența centrul de iradiere spirituală de altădată. Se întoarce în localitatea natală, își redescoperă rădăcinile și chiar iubirea de oameni. El declară: “ la început, toată lumea era în mine. Mai târziu, m-am regăsit singur și aproape fără viață. Pentru a-mi recăpăta forțele, a trebuit să pun din nou mâna pe bucata mea de lume care-mi era mai apropiată și mai înrudită”.

Finalul acestei “istorii dramatice a spiritului” papinian se încheie năvalnic și concentrat printr-o provocare: “ Iar dacă, după ce m-ați ascultat, veți continua să credeți – în ciuda vorbelor mele- că sunt într-adevăr un om sârșit, va trebui cel puțin să recunoașteți că sunt sfârșit pentru că m-am apucat de prea multe lucruri, și că nu mai sunt nimic, pentru că am vrut totul ”.

Se știe că cel care scrie despre cărți are mai multe opțiuni: poate să trimită o carte la colț (unde, câteodată, poate chiar îi este locul!) sau o poate revela lumii, ca pe o minune nouă, atrăgând atenția tuturor asupra ei.

Autoarea acestor rânduri și-a dorit ca această carte, Un om sfârșit, să fie o emoție, o lecție învățată, un prilej de meditație. Nu e o carte ce trebuie pusă la colț, ci una care ne va face mai bogați în spirit, în care să ne regăsim fiecare cu condițiile, cu dilemele lui. E o carte plină de forță, care, pe mine, m-a încurajat, m-a făcut să-mi uit slăbiciunile. Îndemnul meu este: CITIȚI cartea lui Papini!

## Întâlnirea de joi după-amiază cu...lumea cărților

*Teona Stoica, clasa aVIII-a*

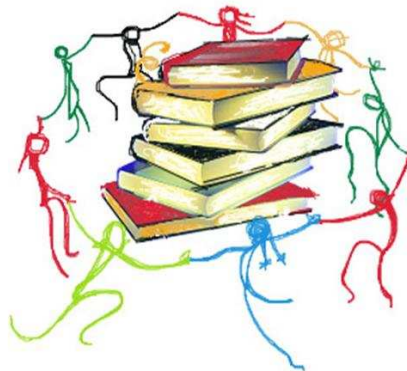
Joi după-amiază. Ce poate fi mai interesant de făcut decât să mă întâlnesc cu colegii mei la clubul de lectură?

Mă pot considera „clientă fidelă” sau „veterană” a acestui club, deoarece am participat încă de la prima ședință. Și nu am fost dezamăgită!

Pot spune că am un sentiment de ușurare de fiecare dată când deschid ușile bibliotecii și intru acolo. Deși spațiul este destul de mic, reușim să ne găsim loc în “universul cărților” și oricum, în timpul petrecut la clubul de lectură noi călătorim pe alte meleaguri...

Domnul bibliotecar este mereu cu zâmbetul pe buze și pregătit să ne răspundă la orice întrebare. Ne invită călduros să luăm loc și să o așteptăm pe doamna profesoară de limba română. Între timp, ne pregătește câte o ciocolată caldă delicioasă, care să ne mai dezmoștească limba...

Când doamna profesoară ajunge, copiii devin serioși și se așterne o liniște plăcută. Cu toții suntem curioși să aflăm ce a pregătit pentru noi. Dar mai întâi trebuie să trecem de întrebarea binecunoscută: „Ce ați mai citit în ultimul timp?”. Unii copii nu sunt prea bucuroși de acest interogatoriu, însă alții sunt chiar nerăbdători să împărtășească idei despre lectura lor. După ce fiecare elev a povestit câte ceva despre o carte, aventura poate să înceapă!



Niciodată nu s-a întâmplat să avem același subiect de discuție; mereu doamna profesoară, ajutată de domnul bibliotecar, găsește câte o temă nouă și, bineînțeles, interesantă. Pot spune că îi apreciez creativitatea. Fie că trebuie să realizăm o scenetă, o compunere, o poveste, o poezie, fie că trebuie să comentăm un pasaj citit sau chiar o carte, orele petrecute la clubul de lectură sunt mereu interesante, plăcute și ne ajută să uităm de problemele zilnice, să patrundem într-un univers imaginar. Și în plus, sunt un bun prilej de socializare, atât cu colegii de clasă, cât și cu cei mai mici. Lucrul în echipă ne ajută să ne cunoaștem mai bine și să ne dezvoltăm aptitudinile sociale, iar discuțiile ne fac oratori mai buni și, desigur, ne ajută la orele de română.

Când cele două ore petrecute la clubul de lectură se termină, ne dorim să mai stăm și uneori doamna profesoară de limba română se lasă înduplecată de rugămințile noastre de a mai rămâne. Deși avem impresia că a durat doar câteva minute, timpul acordat acestui club este mai lung și amprentele lui asupra comportamentului și gândirii noastre sunt, de asemenea, de lungă durată...

### Ce înseamnă pentru mine fotografia...

*Francesca Mitrofan, clasa a IX-a A*

Mă privea în ochi și m-a întrebat pentru a zecea oară:

- Ce vrei să faci cu viața ta? Ha? Te-ai gândit vreodată la asta?

I-am răspuns, pentru a zecea oară, calmă:

- Vreau să devin fotograf.
- HA! Fotograf... a râs el fals, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Asta nu e slujba adevărată!



Și pe asta am auzit-o pentru a zecea oară. S-a întors cu spatele la mine și s-a uitat pe geam la o stradă aglomerată din New York. Știam că nu i-a plăcut decizia mea, dar am vrut să-l conving.

- De ce vrei asta? M-a întrebat fără să se uite la mine. I-am văzut imaginea feței triste în geam. Am oftat ușor, ridicându-mă de pe scaun și am zis:

- Domnule, eu sunt sigură că știți de ce. Același motiv pentru care și dumneavoastră ați ales acest drum, îă urma cu 20 de ani.

Și-a întors privirea spre mine, și, până să spună ceva, am continuat.

- Totul în jurul nostru se petrece prea repede. Nimeni nu îi poate promite omului ziua de mâine. Nimeni nu îi spune acestuia că moartea nu e sigură. Cu toții știm asta. Cu cât îmbătrânim mai mult, cu atât ne dăm seama că timpul nostru este limitat, și, astfel, trebuie trăia fiecare clipă. Nu realizăm cât de repede trec aceste momente... E ceva în genul când un prieten îi spune celuilalt: "Aah, uite!" "Ce?" "Ups, ai pierdut momentul! Prea târziu, poate data viitoare." Domnule, eu vă întreb: Dacă nu este o 'data viitoare'? Curiozitatea ne frământă, vrând să știe ce s-a petrecut în acele trei secunde.

În colțul gurii am văzut un zâmbet abia schițat. Am prins curaj și am continuat:

- Henri-Cartier Bresson a spus cândva ca atunci cand fotograful face o poză, nu apasă pe buton oricând. Este o fracțiune de secundă cand acesta, având ochiul format, trebuie să-și dea seama ce va cuprinde fotografia, ce sentimente va transmite ea. Vine momentul când știi clar de ce și când și cu ce scop apeși pe buton. Acea e adevărata creativitate.
- Dar întrebarea este: “Cum captăm un moment deosebit?”
- Păi, depinde. Putem surprinde o tragedie din viața cuiva, sau un moment de fericire. Atmosfera din jur și expresia feței sunt esențiale. Dar asta nu înseamnă că atunci când ne avem aparatul în mână, vom fi înconjurați imediat de lucruri mărețe! Nu poți deveni un fotograf adevărat dacă nu pui suflet în ceea ce faci. Poți transforma ceva plictisitor în ceva interesant. Poți schimba punctul de vedere a lumii. Poți da lucrurilor o nouă înfățișare. Totul depinde de creativitatea celui din spatele aparatului. Setea de a face ‘nou’ din ‘vechi’ trebuie trezită în sufletul fotografului. Acolo, este și sursa inspirației. Dacă fotografiez cu un scop, dacă fac o poză să conteze cu adevărat, cel puțin pentru mine, dacă reușesc să captez momentul în loc să-l las să treacă pe lângă mine, nu numai ca voi deveni un fotograf bun, ci și o ființă mai bună. Momentele salvate pe peliculă sunt răasplata fotografului.

Domnul a rămas tacut, pentru câteva secunde, s-a uitat la mine și a râs scurt.

- Așa, și?
- Și? Nu cred ca m-ați înțeles. Vreau să călătoresc în lume, să văd locuri ascunse oamenilor obișnuiți, de care nu știe nimeni. Vreau să le arat celor care nu au posibilitatea de a călători, locuri formidabile. Vreau să descopăr nedescoperitul! Vreau să schimb viziunea oamenilor asupra lumii! Asta cred că e soarta fotografului, și, implicit, soarta mea!

A ras iarăși și s-a uitat lung la mine.

- Ești angajată! Bun venit la revista National Geographic. In seara asta îți faci bagajele și mâine dimineața, la 7, te vom aștepta la aeroport.
- La aeroport? Stați puțin, sunt confuză...
- Da, la aeroport. Vedem cum te descurci cu un Nikon, în India. Trebuie să ne apucăm de întocmirea revistei luna iulie.

Fața mi s-a luminat și nu-mi puteam stăpâni, un zâmbet larg, de fericire.

- Vă mulțumesc foarte mult! M-am apropiat entuziasmată, să dau mâna cu el.
- Nu, eu îți mulțumesc pentru că mi-ai reamintit de ce am urmat acest drum în viață, acum 20 de ani. Se pare că, la un moment dat, am uitat să mă bucur de viața și am lăsat clipele să treacă pe lângă mine, neînțelese și nevăzute.

**Redactor:** *prof. Brândușa Chelariu*

**Tehnoredactor:** *prof. Mihai Chelariu*